

I HANS NÆRVÆR

Takk, broder Neville, må Herren virkelig velsigne deg rikelig.

Og god kveld, venner. Det er et stort privilegium å være tilbake her i denne bygningen igjen i kveld, og kjenne Herrens aldri sviktende Nærvær, slik Han lovet. Og nå, jeg vet at mange av dere har blitt over for det lille Budskapet i kveld, noe jeg er veldig takknemlig for. Og mange av dere må ennå kjøre langt i kveld, for å komme hjem. Noen har sjekket ut av motellene sine, som jeg har forstått. Og vi skal prøve å ikke holde på dere lenge, så det er grunnen til at vi kom inn tidlig, slik at vi kunne dra tidlig.

² Og nå vil vi, så snart jeg kan, vil jeg kunnngjøre når vi kanskje skal begynne, jeg fikk noen telefoner i ettermiddag, de ønsket å vite når vi skulle begynne med disse bøkene, eller disse kapitlene. Og jeg tror, om Herren vil, ønsker jeg å ta for meg, neste gang vi begynner, med Åpenbaringens Syv Segl, og de syv naturlige seglene. Og, så hvis vi blir ferdige i tide, ta de syv seglene på baksiden av Boken, ser dere. Nå, det kan ta litt tid. Ser dere, det er syv segl som er åpnet; det er syv plager, syv trompeter, alle disse syverne; og disse seglene kunne vi ta først. Men så på baksiden av Boken, er det forseglet med syv segl. Daniel hørte røstene, tordenene, og fikk ikke lov til å skrive det. Johannes fikk ikke lov til å skrive det. Men det var forseglet på baksiden av Boken, det vil si, etter at alle Bokens mysterier har blitt gitt ut og åpenbart. Legg merke til at Daniel sa der: "Mysteriene i tiden da disse røstene lyder, skulle Guds mysterium være åpenbart innen den tiden." Ser dere, "mysteriet", hvem Gud er, hvordan Han ble kjød, alle disse tingene skulle bli avdekket innen den tiden. Og da—da er vi klare for de Syv Segl på baksiden av Boken, som ikke engang er åpenbart for menneskene, ikke engang skrevet i Bibelen, men de må være helt på linje med resten av Bibelen, og jeg tror det vil være en stor ting.

³ Så nå skal vi prøve å skynde oss å bli ferdige. Takk til hver og en av dere for deres vennlighet og deres nærvær, og—og alt dere har gjort, vi takker dere veldig mye. Og nå håper jeg—jeg at vi ikke skal holde på dere for lenge i kveld, fordi dere er så tålmodige til å sitte, stå. Min kone sa bak der, hun snakket om i går kveld, hun sa: "Jeg så kvinner som til og med var ganske kraftige, stå der, og klærne deres var gjennomvåte, sto der, og bare grep ethvert Ord." Det er derfor jeg liker å være under Den Hellige Ånds salvelse, at når du kommer ut, forteller du disse menneskene den ærlige Sannheten, ser dere, og ikke noe annet enn Sannheten. Og så kan de stole på Det og alt vil gå bra.

⁴ Nå, jeg ønsker et par minutter på å be deg om unnskyldning. Jeg dro litt tidlig i morges. Og lydbåndene er slått av på dette tidspunktet, og jeg—jeg skal straks fortelle opptakerne når de skal slå på lydbåndet. Jeg ønsker å fullføre *Nedtellingen*, fem minutter for den, før jeg drar. Jeg glemte det og dro av sted, jeg ble bare så revet med i morges, at jeg bare gikk ut uten å si noe om det. Men, jeg forlot dere med: “Hva var nedtellingen?” Ser dere? Jeg vet at vi er i nedtellingen, men hva er nedtellingen? Ser dere? Hvis du ikke vet hva nedtellingen er, så vil du bli litt forvirret. Og så jeg—jeg ønsker å—å fullføre den, bare, og prøve å snakke i den samme tonen som jeg skulle avslutte dette lydbåndet i nå, slik at lydbåndet kan sendes ut, *Nedtelling*. Så vil dere alle tilgi meg bare et øyeblikk, og jeg ønsker å fullføre det lydbåndet. Vil dere gjøre det bare et øyeblikk, så skal vi begynne med det andre? [Forsamlingen sier “Amen.”—Red.] Og nå—nå lydbåndopptakerne, om dere vil, ta på lydbåndet deres nå. [Tomt område på lydbåndet—Red.]

[Broder Branham forklarer i avsnitt 4-5 at han la denne manglende delen inn i sin morgenpreken med tittelen *Nedtelling*, som paragraf 106-111—Red.]

⁵ Bare kom inn fra forskjellige steder, og vi har hatt en herlig stund i de tre siste budskapene, om å tale over emnet om—om ulike doktriner og så videre som vi har lagt frem. Jeg husker bare på dette tidspunktet at jeg skal gi litt plass der inne, dere på lydbåndet, for å bytte over lydbåndene deres. Jeg skal fortelle dere når det er klart til å skru på. Ja vel. Nå må jeg følge med på dette. Det ser ut til å være en veldig kunstig måte å gå frem på, men guttene må få produsert lydbåndet. Og de kan ikke blande det sammen; hvis de gjør det, vil ikke folk der ute forstå det. Så vi må ta det opp på denne måten. Og hvis noen bare vil gå ut av rommet og signalisere til meg der, Junior, når de er klare til å få krysset lydbåndene. Tusen takk, folkens, sier jeg igjen, for all deres vennlighet og alt mulig. Ja vel, vi er klare nå, dere kan slå dem på.

⁶ Herren velsigne dere. Vi er glade for å være her i tabernaklet igjen i kveld. Stedet er fullpakket med mange mennesker som står rundt igjen i kveld, med tre dager med . . . eller tre ganger med møte. Jeg vil gjerne at hvis noen hører på dette lydbåndet, om de ønsker å komme tilbake og få tak i forrige kvelds lydbånd. Studer det i hjemmet ditt. Det er det—det nåværende stadiet av tjenesten som Herren har gitt meg. Jeg ønsker spesielt at forkynnere skal høre det, før jeg besøker menighetene deres og kommer til hjemmene deres. Jeg ønsker at de skal få tak i det. Nå, denne morgenen talte vi over emnet *Nedtellingen*, Menigheten som er klar til å dra.

⁷ Og nå i kveld, om Gud vil, taler vi over emnet *I Hans Nærvær*. Og, åh, hvor vi takker Gud for privilegiet at vi kan komme inn i Hans Nærvær. Men, først, ønsker jeg at dere alle skal slå opp

i Biblene deres med meg til profeten Jesaja, det 6. kapitlet av profeten Jesaja. Vi vet alle at Jesaja var en hovedprofet og en av de store profetene på sin tid. Han endte sitt liv ved å bli sagd i stykker med sager, som et vitnesbyrd, som en martyr for den Allmektige Guds kraft. I Jesajas Bok, det 6. kapitlet, begynner jeg å lese i det 5. verset. “Da sa jeg: ‘Ve meg!’ For . . .” Kanskje jeg begynner med det 1. verset. Bare et øyeblikk, jeg beklager. La oss begynne med det 1. verset og lese ned til omtrent det 8. verset.

I det året da kong Ussia døde, så jeg Herren sitte på en trone, høy og oppløftet, og sleet av Hans kappe fylte templet.

Serafer sto over Ham, hver av dem hadde seks vinger. Med to dekket han ansiktet, med to dekket han føttene, og med to fløy han.

En ropte til en annen og sa: Hellig, hellig, hellig er HERREN, hærskares Gud: og hele jorden er full av Hans herlighet!

Dørtersklernes fester ristet ved røsten av ham som ropte, og huset ble fylt med røyk.

Da sa jeg: Ve meg, jeg er fortapt! For jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant . . . folk med urene lepper. Og mine øyne har sett Kongen, Hærskares HERRE.

Da fløy en av serafene bort til meg. I hånden hadde han en glødende kullbit som han hadde tatt med en tang fra alteret.

Han rørte ved min munn og sa: Se, denne har rørt ved dine lepper. Din misgjerning er tatt bort, og din synd er dekket over.

Da hørte jeg Herrens røst som sa: Hvem skal Jeg sende, og hvem vil gå for Oss? Da svarte jeg: Her er jeg; send meg!

⁸ Må Herren velsigne Sitt Ord. Jeg synes det er et veldig treffende Skriftsted. Vi ser at, i Guds Nærvær, innser mennesker at de er syndere. Vi føler oss kanskje ganske gode, når vi er ute på forskjellige steder, og føler at vi er ganske gode mennesker, men når vi en gang kommer inn i Guds Nærvær, da ser vi hvor små vi er.

⁹ Sto for ikke lenge siden, sammen med en—en venn av meg, som jeg hadde privilegiet av å lede til Kristus, Bert Call, oppe i New Hampshire, en jaktkamerat, vi sto ved Cold Brook Falls oppe i Adirondack, og det var en så gigantisk stor foss. I fjor tok jeg med familien min opp dit, for å se på den. Den ligger langt fra veien, du må gå et stykke for å komme til den. Og da vi så det blågrønne vannet strømme med en slik mektig kraft ut fra fjellene, og fosset ned over klippene, sto Bert der og så på meg,

og han sa: “Bevares, Billy, det får en mann til å føle seg bare så liten”, han viste omtrent en kvart tomme med fingrene sine. Og jeg sa: “Det er riktig, Bert.” Nå, det var alt han visste om å komme inn i Guds Nærvær, å se Hans skaperverk.

¹⁰ Jeg lurer på om mannen som skrev *O store Gud*, om han ikke så opp en kveld og så på stjernene, hvor langt borte de er! For noen måneder siden, sto broder Fred, broder Wood og jeg, sammen med broder Mc Anally ute i Arizonas ørken, vi prøvde å måle avstanden fra en stjerne til en annen. Og med millioner og milliarder av miles unna, så de ikke ut til å være mer enn en kvart tomme fra hverandre. Så begynte vi å tenke, ifølge vitenskapelige bevis på det, at disse stjernene sannsynligvis er lenger unna hverandre, enn vi er fra dem. Ser dere hvordan det er?

¹¹ Da innser vi hvor små vi er, når vi innser hvor stor Han er, og hvor nær vi kommer, inn til Hans Nærvær. Av en eller annen grunn, har det alltid hatt en stor virkning på folk å komme inn i Guds Nærvær. Jeg har opplevd tider i min tjeneste, å se Guds Nærvær fylle et sted til det punktet, at det brakte fram en person og bare åpenbarte livet for dem, og kalte ut deres synder, av alle slags umoralske handlinger, og det skaper en slik hellig stillhet blant folket, at de går ut av bønnekøen selv før de kommer opp for å bli bedt for, og løper til alteret og får det rett med Gud før de kommer inn i Hans Nærvær. Ser dere, det er noe med det å komme inn i Guds Nærvær, det får ting til å skje. Jeg har sett folk ligge i feltsenger og bærer.

¹² Den kvelden der nede i Mexico, da den lille, døde babyen lå under et teppe, som den lille spanske moren brakte opp, eller den lille meksikanske moren, rettere sagt, brakte opp. Da de så, flere tusen av de menneskene så, kanskje femti eller syttifem tusen på én samling, så den lille, døde babyen komme til liv, kvinner besvimte, folk løftet opp hendene og skrek. Hvorfor? De innså at et menneske ikke kunne gjøre det, at de var i den Allmektige Guds Nærvær. Og det førte til at noe skjedde.

¹³ Jeg har hatt privilegiet av å høre gudfryktige menn tale. Det ble sagt en gang om Charles Finney, bitte liten kar, som ikke veide over rundt hundre og ti pund, men han hadde en slik kraftfull måte å tale på at . . . Han prøvde akustikken en dag i en bygning. De hadde ikke høyttaler-systemer da. Og det var en mann som reparerte, oppe på balkongen, eller oppe på taket på stedet, og han hørte mannen komme inn, så han visste ikke hvem de var, han bare holdt seg i ro. Og herr Finney skulle prøve akustikken. Etter å ha tilbrakt mye tid i bønn for det vekkelsesmøtet som han skulle holde, prøvde han stemmen sin for å se hvordan den ville bære. Han listet seg raskt opp på talerstolen og sa: “Omvend dere, eller gå til grunne!” Og han sa det med en slik kraft—kraft, etter å ha vært under Guds salvelse,

at mannen falt ned fra toppen av balkongen, ned på bakken, eller, fra toppen av bygningen, ned på bakken.

¹⁴ Han forkynte Evangeliet på en slik måte, at han sto i Boston, Massachusetts, i et lite karnappvindu, fordi det ikke var noen kirke som hadde plass til folkemengden hans. Og han sto der med en slik mektig kraft, og beskrev helvete på en slik måte, at arbeidende menn med kurvene under armene, falt om på gaten og ropte om nåde. I Guds Nærvær! Store predikanter som har vært i stand til, ved Guds Ord, å bringe Guds Nærvær til en forsamling. Må det aldri bli slik, at mennesket vil bli så forherdet i sine hjerter, at de ikke kan gjenkjenne Guds Nærvær. Må det aldri skje!

¹⁵ Da det første mennesket, så snart han hadde syndet og gjort noe galt, og da Gud kom inn i hans nærvær, eller, han kom inn i Guds Nærvær: "Adam", så kunne han ikke stå i Guds Nærvær. Han løp og gjemte seg i busken og prøvde å dekke seg til med et fikenblad, fordi han visste at han sto i Jehovas Nærvær, Skaperen. Det var reaksjonen til det første mennesket, etter at han hadde syndet og prøvde å komme inn i Guds Nærvær med synd over sin sjel. Han kunne ikke skjule seg, fordi han hadde fortsatt et mykt hjerte. Synden hadde ikke fått tak, slik den har rotfestet seg i folks hjerter i dag, men han var veldig klar over at han sto foran sin Skaper. Nå, han gjemte seg i buskene og ville ikke komme ut, og kunne ikke komme ut, før Gud hadde tilveiebrakt noe for ham.

¹⁶ Vi kunne gå tilbake, og ta Første Mosebok det 17. kapitlet og det 3. verset, da den store patriarken, Abraham, da han kom inn i Guds Nærvær, og Gud talte til ham (i det 17. kapitlet) i den Allmektige Guds Navn, da falt Abraham på sitt ansikt. Den store patriarken, Guds tjener, kunne ikke stå i Guds Nærvær, selv om de hadde tjent Ham i tjuefem år, trofast. Men da Gud kom inn i hans nærvær, falt patriarken på sitt ansikt, fordi han ikke kunne stå i Guds Nærvær.

¹⁷ I 2. Mosebok 3 finner vi at Moses, Guds store tjener og profet, da han var langt ute i ørkenen, den mannen var en hellig mann. Han hadde blitt født for den hensikten. Han var født fra sin mors liv, for å være en profet. Han hadde prøvd å få sin utdanning og gjøre alt han kunne, for å utfri folket sitt, fordi han forsto at han skulle utfri sitt folk, men, da hadde han forstått det ut fra et teologisk standpunkt. Han var opplært. Han var godt utdannet. Han kunne lære egypterne visdom, som var det smarteste folket i verden. Han kjente til alle detaljer. Han kjente Skriften fra A til Å. Han kjente løftene som Gud hadde gitt. Han kjente dem fra et intellektuelt ståsted. Og han var en—en stor militærmann. Men en dag, langt ute i ørkenen, da han kom inn i Guds Nærvær, tok han av seg skoene og falt—ned på sine føtter, da han skjønnte at han var på hellig grunn. Han kunne ikke stå oppreist da han

kom inn i Guds Nærvær, han falt ned på sitt ansikt slik Abraham gjorde. Han kunne ikke stå i Guds Nærvær.

¹⁸ I 2. Mosebok 19,19, da Guds utvalgte folk, helt tilbake på Abrahams tid, fra Abraham kom Isak, Isak kom Jakob, ut fra Jakob kom patriarkene, og år etter år hadde utviklet hellige menn, store menn, et utvalgt folk, en utvalgt slekt, et helliggjort, hellig folk, som hadde tjent Gud hele livet. Og en dag sa Gud: "Samle Israel her ute, Jeg vil tale til dem."

¹⁹ Men da Gud kom ned på toppen av Sinaifjellet, og hele fjellet tok fyr, og røyken sto opp fra det som en ildovn, og Guds Røst brølte ut, da falt Israel på sitt ansikt og sa: "La Moses tale, og ikke Gud, for at vi ikke skal dø." Mennesket, i Guds Nærvær, innser at han er en synder! Selv om de alle sammen var omskåret i henhold til Loven. De hadde båret budene og alt, men da Gud talte og de beveget seg inn i Hans Nærvær, innså de at de hadde feil, de—de hadde det ikke rett, det var noe som manglet, fordi de var i Guds Nærvær. Ja. Og de sa: "La Moses tale, og ikke Gud, for hvis Gud taler, vil vi alle dø. La Moses tale til oss."

²⁰ Det var i Lukas 5,8, at da Peter . . . åh, han var da en stor, sta mann, og en mann med stor innflytelse, stor makt som vi forstår. Han var som en bølge, en kjent fisker. Men da han så Guds mirakel utført av en vanlig, tilsynelatende vanlig Mann, det var da han innså at det trengtes mer enn en mann for å sette all den fisken i garnet, mens han, med all sin utdannelse, sine kunnskaper om fiske, hadde fisket hele natten og ikke fått noe i det hele tatt. Men han hørte Noen si: "Kast ut garnet ditt."

²¹ Og da han begynte å dra, hadde han en stor mengde fisker, og han innså at han var en syndig mann. Og han sa: "Gå bort fra meg, Å Herre, for jeg er en syndig mann." Hvem sa det? Sankt Peter, i Guds Nærvær, ba om at Gud måtte gå ut av hans nærvær, fordi han innså at han selv var en synder.

²² Abraham erkjente at han tok "feil". Adam erkjente at han tok "feil", som var Guds sønn, erkjente at han selv tok "feil." Moses erkjente at han tok "feil". Israel, som en kirke og nasjon, anerkjente at de tok "feil". "Gå bort fra meg, for jeg er en syndig mann." Han prøvde ikke å si: "Nå, jeg er hellig og verdig til å motta dette." Han sa: "Jeg er en syndig mann."

²³ En gang en pretensios, religiøs mann, med all teologien som han kunne lære under en stor lærer kalt Gamaliel, hans navn var Saulus fra Tarsus, som vi kjenner som Paulus, religiøs til fingerspissene. Han kjente alle detaljene i religionen deres. Han var en fariseer av fariseerne, og en hebreer av hebreerne. Han var en kjent mann, en lærd, smart, skarp, utdannet, hevdet at han kjente Gud fra barnsben av. Men en dag på veien ned til Damaskus, skinte Ildstøtten over ham, og han falt på sine . . . ned på føttene, til bakken, i støvet, og sa: "Herre, hva vil Du at jeg skal gjøre?" All hans flotte opplæring, all hans flotte teologiske

opplæring, all utdannelsen hans betydde ingenting da han sto i Guds Nærvær.

²⁴ Jeg ønsker å stoppe her et øyeblikk og si at det er det samme. Du har kanskje fått en D.D., Ph.D., hva enn du kan være, du kan ha gått i kirken siden du var et barn, du kan ha gjort alle de religiøse handlingene som finnes, men når du først er i Guds Nærvær, vil du føle deg så liten og ubetydelig.

²⁵ Paulus innså at han tok feil, og han falt til bakken, under påvirkningen og Kraften. Da han så opp og så den samme Gud som han hadde forkynt, og . . . imot, og trodde han kjente, og så at han tok feil, falt han på sine føtter, til jorden, fordi han var i Guds Nærvær. Han så Ildstøtten.

²⁶ Hva med den store Johannes i Åpenbaringen 1,7, da han ble vist visjonen, og kikket, og hørte en Røst tale til ham? Og han snudde seg for å se Røsten, og han så syv lysestaker av gull. Og Én sto midt iblant de syv lysestakene av gull, med hår som ull, øyne som flammer av ild, føtter som søyler av messing, Han var ombundet med et gullbelte rundt brystet, og Han ble kalt Guds Ord. Og den store Johannes hadde vandret med Kristus, lent seg på Hans bryst, da han hadde gjort alle disse tingene! Som jeg sa i morges, Paulus sin tjeneste overgikk dem alle. Her, etter at Johannes hadde vandret med Jesus, snakket med Ham, sovet med Ham, spist med Ham, men da han så Ham stå der, den herliggjorte tilstanden, sa han at han falt ned som en død mann ved føttene Hans. Amen. Tenk på det!

²⁷ Vi kan komme til menigheten og snakke og prise Gud, og så videre, men, åh, broder, når vi ser Ham komme, vil noe være annerledes i våre hjerter! Vi tenker kanskje at vi gjør vår religiøse plikt ved å gå i kirken og betale tienden vår. Vi tenker kanskje at vi holder menighetens lover og sier alle trosbekjennelsene, men la oss først få øye på Ham, da forandrer hele saken seg fullstendig. Ja, det er sikkert.

²⁸ Denne store mannen, Johannes, en stor mann som det, Bibelen sier i Åpenbaringen 1,7, at "han falt ned som om han var en død mann". Etter tre og et halvt år i fellesskap med Kristus, var en av skribentene av Brevene, skrev for Ham, spiste med Ham ved bordet, hadde sovet ved sengen med Ham, og hadde fellesskap med Ham hvor enn Han gikk, men da han snudde seg for å se Ham, hadde han ikke noe mer liv igjen i seg. Han falt som en død mann på gulvet, eller på bakken. Ja vel.

²⁹ Vi ser Jesaja, i Jesaja 6,5, som vi nettopp har lest, denne store, mektige profeten, han er en av de største profetene som finnes i Bibelen. Det er sekstiseks Bøker i Bibelen; det er sekstiseks kapitler i Jesaja. Jesaja starter i Første Mosebok, i midten av Jesaja, bringer han inn i Det nye testamente, på slutten av Jesaja, bringer han inn Tusenårsriket; helt nøyaktig Første Mosebok, Det nye testamente og Åpenbaringen. Perfekt! Jesaja var en av

hovedprofetene. Men en dag, han hadde støttet seg til Ussia, den store kongen, Ussia hadde blitt tatt fra ham, og han var nedfor. Han var en veldig god person, han var en god, rettferdig mann, siden den rettferdige kongen (en god konge) anerkjente ham som en hellig mann og lot ham være i templet sitt.

³⁰ Jesaja så visjoner. Han var en profet. Jesaja forkynte Ordet. Han var en forkynner. Jesaja var en hellig mann. Men en dag, da han sto i templet, falt han inn i en transe og han så Guds Herlighet. Han så Englene med vinger over Sine ansikt, vinger over Sine føtter, fløy med vinger, og ropte: "Hellig, hellig, hellig er Herren Gud den Allmektige!"

³¹ Profeten innså at han ikke var noe. Han sa: "Ve meg, for jeg er en mann med urene lepper." En profet, den mektigste profeten i Bibelen, en av dem. "Jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor blant folk som har urene lepper. Ve meg, for jeg ser Guds Herlighet."

³² Og han sa, da Engelen ropte: "Tempelstolpene rystet frem og tilbake." Broder, det vil få deg til . . . Ikke bare skal stolpene i tempelet skjelve, men hele himlene og jorden kommer til å bli rystet når Han kommer igjen. Fjellene vil flykte, og havet vil trekke seg bort, og rope: "Skjul oss for ansiktet til Ham som sitter på Tronen." Det kommer til å bli en forferdelig tid. Jeg sier deg, syndet venn, du bør ta en sjekk. Det er riktig.

³³ Nå, Jesaja sa: "Ve meg, jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor blant urene mennesker. Og jeg er, disse menneskene har urene lepper."

³⁴ Husk nå, hvis slike hellige menn erkjente at de var "syndere" i Guds Nærvær, hva vil synderen og den ugudelige gjøre på den Dag? Hva vil folk som sitter i møtene gjøre? Hva vil folk gjøre, de som har sett Guds Kraft, som har hørt nedtellingen i Ordet, som har sett Gud manifestere Seg Selv, og (uten en skygge av tvil) ethvert Skriftsted oppfylt, og fremdeles vil prøve å komme til Himmelen uten å bli født på ny og motta Den Hellige Ånd? Bibelen sier: "Hvis et rettferdig menneske vanskelig blir frelst, hvordan går det da med synderen og den ugudelige?" Hva slags situasjon kommer vi til å være i, når vi ser Gud åpenbare Seg rett foran oss, og ser Guds Herlighet akkurat slik disse mennene gjorde, og den slags menn ropte ut, profeter og vismenn som Ordet er basert på? Hvis de ropte og falt på sine føtter og ropte: "Jeg er en mann med vanhellige lepper, urenhet", hva vil da skje med den mannen som ikke engang vil bekjenne sine synder? Hva vil skje med den tenåringsen som ikke vil bekjenne hans eller hennes synder? Hva vil skje med den hardhjertede mannen som tror han vet mer om Guds skaperverk enn Gud Selv gjør? Hva vil skje med den mannen som har brukt hele sitt liv på å prøve å motbevis Bibelen? Hvor vil den personen være? Tenk på det!

³⁵ Dette er evangelisering. Dette er tiden for å ryste folk. Dette er tiden da, Gud sa at det ville komme en tid, Han rystet Sinaifjellet en gang, men det ville komme en rystelse igjen, at Han "ikke bare ville ryste Sinaifjellet, men Han ville ryste alt som kunne bli rokket". Men la du merke til resten av Skriften? "Men vi mottar et Rike som ikke kan rokkes!" Halleluja! Alt som kan bli rystet, vil bli rystet. Himlene vil bli rystet. Jordan vil bli rystet. "Himler og jord skal forgå, men det Ordet skal aldri forgå. For på denne klippen vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter skal aldri seire over Den." Alt som kan bli rystet, vil bli rystet. Men vi mottar et Rike som er Guds Ord Selv, og Gud er Hans Ord. Han ryster ikke Seg Selv. Amen! Åh, du! "Men vi mottar et Rike som ikke kan rokkes", det er urokkelig, sa Paulus, den hebraiske skribenten.

³⁶ En slik person og slik en mann, slik en tid og hvordan de følte det! Vi har også selv, vi har sett Guds Herlighet slik disse mennene gjorde. Ja visst. Vi har sett Den. Vi har sett Guds Herlighet slik Abraham så Den. Vi så Guds Herlighet slik Moses så Den, samme Ildstøtten, den samme Guds Kraft, den samme Kristus av- . . . åpenbarer Seg Selv, viser Seg Selv, holder Sitt Ord i den siste tid. Hvordan kan vi komme da, og gå og ta så lett på Det? Hvordan kan vi gå rundt og holde fast på våre trosbekjennelser og kirkesamfunn, og ikke ta Guds Ord? Hvordan vil det gå med oss på den Dag? Hva vil skje med oss, når vi har sett Guds Herlighet?

³⁷ Noen mennesker står på avstand, og de gjør narr av Det, noen ler av Det, noen kaller Det fanatisme, noen kaller Det tankeoverføring, noen kaller Det Beelsebul, noen kaller Det det ene eller det andre. Som de gamle ordspråkene er: "Dårer går med piggsko der Engler frykter å trå." Det er riktig. "Dåren har sagt i sitt hjerte: 'Det finnes ingen Gud.'" Når han ser Gud manifestert så fullkomment ved Sitt Eget Ord (ikke ved en trosbekjennelse; men ved Sitt Ord), og så gå rett over Det og gjøre narr av Det, han er en dåre. Fordi, det er, Gud er Ordet, og Gud har manifestert Seg tydelig foran ham, og han er en "dåre", sier Bibelen. Hvordan vil det gå med ham, når han må stå på det stedet? Det vil bli—det vil bli fryktelig for det mennesket på den Dagen, de ugudelige.

³⁸ Omvendte syndere har derimot ingen frykt. Åh, nei. En synder som vil omvende seg, han vet at det er et blodig Offer som venter, for å ta hans plass. Det er det som gir meg trøsten. Jeg har sett Guds herlighet. Jeg har kjent Hans kraft. Jeg kjenner berøringen av Hans hånd. Jeg kjenner berøringen av Hans tukt. Jeg vet at Han er Gud. Og jeg vet jeg er fortapt, men det er En som står der for meg. Amen. Det er En som står der og sier: "Far, legg all hans misgjerning på Meg, for han sto for Meg nede på jorden." Halleluja! Så går jeg til Guds Trone, med frimodighet, med nåde i mitt hjerte, og vet at det ikke er ved gode gjerninger,

men ved Hans nåde at jeg er frelst. Ikke hva jeg kunne gjøre, hva jeg kunne bli medlem av, hva jeg kunne si; men det er ved Hans nåde at Han frelste meg.

³⁹ Ikke rart poeten som grep det, ropte ut: “Å nåde stor og underfull, som frelste et vrak som meg. En gang var jeg fortapt, men nå er jeg funnet; blind, men nå jeg ser.”

⁴⁰ Hvordan kan jeg noen gang komme til Himmelen? Hvordan kunne du komme til Himmelen? Vi kan ikke gjøre det, vi, og ingen måte for oss å gjøre det på. Men det var En som banet veien. Og Han er Veien. Og hvordan kommer vi til Ham? Ved én Ånd, Hans Ånd, er vi døpt inn i ett Legeme, som vil bli reist opp, som i en bane. Vi vil dra bort fra jorden som astronauter i denne siste tid, i troen på Gud. Amen. Ja visst. Omvendte syndere trenger ikke bekymre seg, Noen er der i deres sted.

⁴¹ Åh, så etter at vi har kommet inn i Hans Nærvær nå, og vi vet at vi har vært i Hans Nærvær, vi har sett Ham gjøre ting som Han gjorde da Han var her på jorden. Hvordan vet du at . . . Hva kjenner du vintreet på, når du ser? Ved frukten det bærer. Hva kjenner du menigheten på, der du går? Ved frukten den bærer. Jesus sa: “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør. Disse tegn skal følge dem som tror.”

⁴² Nå, vi ser at Han aldri ordinerte oss til å gå og lage kirkesamfunn. Han ordinerte oss aldri til å gå og lage læresetninger. Men Han advarte oss mot slikt. “For hver den som tar noe fra Den eller legger noe til Den, de vil bli tatt ut, deres del, fra Livets Bok.” Ser dere?

⁴³ Så, vi er ikke ordinert til å gjøre noe annet enn å holde oss til Ordet. Og hvis en mann er sendt av Gud, vil han holde seg til Ordet, fordi Gud kan bare sende ved Sitt Ord. Ser dere? Ser dere, Han må stå ved Sitt Ord. Så når vi kommer inn i Hans Nærvær, når en mann en gang kommer inn i Guds Nærvær, er han forandret for alltid, hvis en endring er mulig i ham. Nå, det er de som kunne vandre i Guds Nærvær uten å bry seg om Det. Han var ikke bestemt til Liv. Men hvis han var forutbestemt av Gud, så snart den første bevegelsen treffer, vet han det. Det tar fyr.

⁴⁴ Se på den lille prostituerte der nede den dagen i Samaria, den kvinnen. Hun var i en dårlig forfatning, mentalt og fysisk. Vi vet det. Men så snart hun så det tegnet bli gjort, på Messias, sa hun: “Vi vet at Messias kommer for å gjøre dette. Du må være Hans profet.”

Han sa: “Jeg er den Messias som det er skrevet skulle komme.”

⁴⁵ Hun gjenkjente det. Hun stilte ikke ett spørsmål til. Hun tok ganske raskt på seg ansvaret, hun visste at hvis hun hadde funnet det og kommet inn i Guds Nærvær, var hun ansvarlig for å fortelle noen andre om det. Halleluja! Riktig. Ethvert menneske

som kommer inn i Guds Nærvær er ansvarlig fremfor Gud, fra det øyeblikket, for å fortelle noen andre. Se på Abraham, se på Moses, se på Peter, se på Paulus. I det øyeblikket de kom inn i Guds Nærvær, og forsto at de var “syndere”, og forseglet sitt vitnesbyrd med sitt liv. Se på den lille damen, hun kunne ikke bli lenger, hun dro til byen og fortalte mennene: “Kom, se Mannen som fortalte meg de tingene jeg har gjort. Er ikke dette Messias?” De kunne ikke benekte Det, fordi Det var etter Skriften. Ja visst. Ja, de må gjøre det, en mann, da vi fikk et ansvar for å fortelle andre som Moses gjorde, som Peter gjorde, som Paulus gjorde. Etter disse tingene, har du sett Det og kommet inn i Hans Nærvær, er du ansvarlig for at Budskapet kommer til noen andre. Du kan bare ikke sitte stille med Det. Du må ta Det med til noen andre.

⁴⁶ Jeg husker en gammel søster som pleide å være her, broder Graham Snellings mor, hun pleide å sitte rett her i kirken, og hun sang: “Jeg har nettopp brutt igjennom! Jeg løper, løper, løper, og jeg har nettopp brutt igjennom, og jeg kan ikke sitte stille.” Hun hadde nettopp funnet noe. Jeg dro til en liten, farget kirke her borte i Louisville, og alle sammen sto oppreist og sang: “Jeg løper oppover Kongens Hovedvei, fant Den nettopp og fortsetter opp Hovedveien!”

⁴⁷ Det er noe med det, når du finner Kristus, kan du ikke være stille lenger. Resten av dine dager er du en forandret person, for når liv og Liv kommer sammen, danner det et klart Lys. Riktig. Når pæren kobles til ledningen, hvis det er en riktig pære, må den gi lys; når strømmen og pæren kommer sammen, er det ikke annet å gjøre enn å spre lyset. Den må gjøre det. Og når en mann eller en kvinne er forutbestemt til Evig Liv, og de ser Guds strøm gå gjennom pæren, vil den spre Lys overalt hvor den kan. Du er kanskje ikke over ti watt, men du vil spre det Lyset du har. Hvis du ikke er fem hundre watt, spre ti watt Lys. La Lyset ditt skinne! “La deres lys skinne for menneskene, slik at de kan se deres gode gjerninger og prise Faderen som er i Himmelen.” Ja, sir.

⁴⁸ Når en mann kommer i kontakt med Gud, erkjenner han at han “ikke er god”. Hvordan kan en mann gå rundt og skryte av hvor stor han er og alt han har gjort, når han ikke er noe? Han er ingenting til å begynne med. En dag nede i Memphis, Tennessee, eller en . . . Jeg tror ikke det var i Memphis. Det var ett av stedene der. Jeg var sammen med broder Davis og hadde en—en vekkelse. Det kan ha vært Memphis. Og vi var, gikk til et amfiteater, og de hadde der inne, ikke et amfiteater, det var et slags kunstgalleri, og de hadde de—de store statuene som de hadde fått fra forskjellige deler av jorden, av forskjellige, Herkules og så videre, og store kunstnere hadde malt. Og så hadde de gjort en analyse av en mann som veide hundre og femti pund. Vet du hva, hvor mye han er verdt? Åttifire cent. Det er alt han er. Åttifire cent er alle—alle kjemikalierne du kan få ut av

ham. Han har akkurat nok kalk til å strø et hønserede, og han har nok, bare litt kalsium, litt kalium. Alt sammen ville selges for åttifire cent. Men vi tar så godt vare på denne åttifire centen og duller rundt med den.

⁴⁹ Det var to gutter som sto der, og den ene så på den andre, sa: "Jim, vi er ikke verdt så mye, er vi vel?"

Han sa: "Nei, det er vi ikke, John."

⁵⁰ Jeg sa: "Men vent et øyeblikk, gutter, dere har en sjel der inne som er verdt ti tusen verdener, som har vært, kan bli gjenløst ved Guds kraft, hvis du bare tillater det."

⁵¹ Mennesket, når han ser disse tingene, er han ansvarlig for å fortelle det til andre. Jeg så det da jeg bare var en gutt. Jeg har brukt hele livet på det. Jeg er bare lei meg for at jeg fikk ett liv, skulle ønske jeg hadde ti tusen. Hvis jeg hadde en Evighet, ville jeg likevel ønsket å fortelle folk om det, for det er den største tingen jeg noen gang har funnet. Hvis du vil lese i Esekiel 33, 33. kapitlet av Esekiel, var det en vekter som satt i et tårn, og denne vekteren var ansvarlig for hele byen. Amen. Nå, våkne opp, vekk din åndelige bevissthet et øyeblikk, mens jeg kommer til dette Skriftstedet. Den vekteren måtte være en opplært mann. Han måtte vite hva han gjorde, for uansett avstand, så snart de reiste seg, fienden, kunne han oppdage det. Han kunne gjenkjenne ruten deres, han kunne gjenkjenne flagget deres, han kunne gjenkjenne troppene deres. Så langt som det menneskelige øye kunne se, kunne han se det. Og han var høyere enn resten av dem, for han var opplært til å kjenne fienden. Og Gud gjorde ham ansvarlig for hele byen. "Vekter, hvor langt er det på natt?" Halleluja!

⁵² Det er slik Guds soldater er i dag. De er opplært i Ordet. Når noe kommer opp som er litt forfinet, som har noe annet som ikke er Skriften, advarer de forsamlingen sin. Alt som ikke er Bibelen, alt som ikke er—som ikke har med Gud å gjøre, slik som å ha suppemiddager, danser og alt mulig annet, for å lønne pastorene. De tingene er feil. Bunco-spill og kortselskaper i kirkene, det er feil! Og den ekte vekteren på muren, som en gang har vært i Guds Nærvær . . . Hvis han ikke er på muren, hvis han bare skal være på muren, så trenger ikke muren være noe høyere enn resten av forsamlingen. Men hvis han er en korrekt vekter, løfter Gud ham rett opp inn i sfæren som resten av dem aldri kommer til. Men han våker over flokken, og Gud krever det av ham! Guds mann som står i Guds Nærvær, og vet at Gud er Gud, og vet at Gud holder Sitt Ord, og ser Gud manifestere Seg Selv og gjøre Sin plikt og holde Sitt Ord, så uansett hvor mange organisasjoner eller kirkesamfunn som prøver å rive Det ned, kjenner han fiendens tropper. Amen. Han vet hva han skal fortelle forsamlingen, en ekte vekter.

⁵³ Hvis vi har bekjent at Han er, vi har vært i Hans Nærvær, og vi har bekjent våre synder, de er strøket ut av Hans minnebok. Det er ingen andre enn Gud som kunne gjøre det. Nå, du kan gjøre hva som helst mot meg, jeg vil tilgi deg, men jeg vil huske det. Hvis jeg hadde gjort noe mot deg, ville du tilgi meg, men du vil huske det. Men Gud kan tilgi og glemme det. Tenk på det, “husker det ikke engang!” Amen. Det får meg til å føle meg bra. Når det ikke engang blir husket lenger, ingen andre enn Gud kan gjøre det. Ingen andre enn Gud kan gjøre det. Han sa Han ville stryke det ut av Sin minnebok. Jeg kan ikke gjøre det, du kan ikke gjøre det, fordi vi har bare disse små, begrensede sansene. Men Han er uendelig, Gud, Han kan absolutt glemme at det noen gang har skjedd. Amen.

⁵⁴ En ung dame som kom fra en menighet på landet, og faren hennes var en gammeldags, ropende predikant, eller et medlem av menigheten. Og så flyttet hun inn til byen, og hun begynte å omgås kvinnene der nede, og begynte å oppføre seg som de gjorde, og motene. Og en dag skammet hun seg litt over at pappaen og moren hennes skulle komme, eller faren hennes, rettere sagt, moren hennes var død. Så den gamle mannen, det eneste han ville gjøre, var å stå opp om morgenen, spise frokosten sin og ta Bibelen og lese Den, og han gråt og ba og ropte hele dagen lang, og løp fram og tilbake på rommet, og hun skammet seg litt over det. Så da—da, når som helst natten, hvis han fikk tak i Bibelen, begynte å lese Den, reiste han seg opp fra sengen og ropte: “Ære være Gud! Halleluja! Åh, ære være Gud!” Bare trampet og gråt halve natten.

⁵⁵ Så en dag skulle hun invitere menighetsmedlemmene sine til et lite teselskap, som de alltid har gjort, vet dere, så hun visste ikke hva hun skulle gjøre med faren sin. Det var tross alt faren hennes. Så hun bestemte seg for å sette ham oppe på loftet og sa: “Pappa, du ønsker vel ikke å være blant alle disse kvinnene, gjør du?”

Sa: “Nei, jeg tror ikke jeg ønsker det.”

⁵⁶ Han sa: “Vel, vi kommer til å ha menighetskvinnene her oppe i dag, og vi skal ha et lite møte, et lite bønnemøte. Så jeg—jeg sier deg, pappa, hvorfor går du ikke bare opp på loftet?”

Sa: “Jeg tror bare jeg vil gjøre det.”

⁵⁷ Så sa hun: “Les denne fine boken.” Og hun ga ham en geografibok. Tok Bibelen hans fra ham, slik at han kunne være stille. Hun visste at hvis han leste Bibelen, ja, så ville han lage en masse bråk der oppe. Så er han rett over dem, vet dere, der de hadde festen sin. Og hun ga ham geografiboken, sa: “Denne er fin. Du burde lese den, pappa, for den forteller deg alle sannheter om verden.”

“Åh”, sa han, “jeg vil gjerne lese den.”

58 Så han sa: “Nå går du opp dit og vær helt stille inntil disse kvinnene drar, og så vil jeg . . . kommer du ned igjen og da kan du gjøre hva enn du vil.” Han gikk med på å gjøre det. Så han går ovenpå, setter seg der oppe.

59 Og de hadde teselskapet sitt, vet dere, skravlet om *den-og-den*, og dere vet hvordan det er, de hadde det moro. Og omtrent på det tidspunktet kom det et skikkelig utbrudd ovenpå, med skriking og hopping og murpussen falt ned. Den gamle mannen løp frem og tilbake på loftet så fort han bare kunne, hoppet opp og ned, og ropte: “Ære være Gud! Ære være Gud!” Kvinnene visste ikke hva som skjedde der oppe, hva de hadde ovenpå. Så der kommer han ned trappene, i full fart.

Hun sa: “Pappa, jeg ga deg en geografibok å lese.”

60 Sa: “Ja, jeg vet det. Vet du”, sa: “jeg leste i denne geografiboken her, at det er steder i havet som ikke har noen bunn.” Og sa: “Jeg leste over her i Bibelen i går, Han sa at Han la syndene mine i ‘forglemselens hav’. Ære være Gud! . . . ? . . .” Sa: “De synker fortsatt. De stopper aldri, de synker bare dypere og dypere.” Det er riktig. Og han ropte om det. Vel, det er riktig.

61 Gud legger våre synder i forglemselens hav, utsletter dem, og de er som om de aldri har skjedd. Åh, du! Da står vi ved Guds nåde, ved Jesus Kristus vår Herre, rene og hellige, like så hellig som Han var, fordi Han ser ikke meg når jeg kommer opp dit, Han ser Sin Egen Sønn. Den eneste måten Han kan se . . . kan ikke se meg, fordi jeg er i Hans Sønn. Og Han ser bare Sin Sønn. Er ikke det fantastisk? Vi trenger ikke tenke på synder lenger, alt sammen er borte, det er under Blodet. Ja, sir. Trenger ikke bekymre deg for det lenger, det er helt borte og ute av Guds hukommelse. Han husker det ikke lenger.

62 Jesaja, den mektige profeten, da han bekjente sine synder, sa han: “Ve meg, for jeg er en mann med urene lepper.” En profet! “Jeg er en mann med urene lepper, og min forsamling er uren.” Ser dere? “Folket jeg forkynder for, de er urene. Jeg er uren. Og ve meg. Men her kommer en flokk med Engler ned fra Guds Herlighet, vifter skyene tilbake, og jeg ser opp der og ser slepet av Hans skrud som fyller hele Himmelen. Og jeg ser på disse Englene som aldri visste hva synd var. De visste ikke engang hva synd var, og der, i Guds Nærvær, har de to vinger over ansiktene sine, de har to vinger over føttene sine, og de flyr med to vinger, og de roper dag og natt: ‘Hellig, hellig, hellig er Herren Gud.’” Puh. Det ville få deg til å føle deg litt vanhellig, ikke sant? Nå, hva gjorde han? Han sa: “Ve meg.”

63 Og da han bekjente sine synder og sa “ve meg”, gikk Engelen bort og tok tangen, plukket opp det brennende kullstykket som representerte Den Hellige Ånd og Ild, og kom bort og la det på profetens lepper og sa: “Jeg har rensset deg.” Så blafret vingene i

luften slik som *det*, fjernet tidens forheng, og han hørte Gud si: "Hvem vil gå for Oss?"

⁶⁴ Men etter at han fant ut at det var en måte å bli kvitt synd, ønsket Gud at noen skulle gå for Ham, og han sa: "Her er jeg, send meg." Han hadde vært i Guds Nærvær og hadde bekjent sine synder og blitt rensset fra sine synder og var klar for tjeneste. Amen.

⁶⁵ Slik poeten som fikk tak i det, sa:

Millioner dør nå i synd og skam,
Lytt til deres triste og bitre rop;
Skynd deg, broder, skynd deg til deres redning;
Svar raskt: "Mester, her er jeg."

⁶⁶ Når jeg tenker på Afrika, India og rundt om i verden, millioner av hedninger som skriker og roper om nåde, og hvem vil gå? Ikke gi dem en traktat, men gi dem Jesus Kristus. Noen i Hans Nærvær, som Moses, som kunne gå ned dit og vise dem sann utfrielse. Ikke få dem til å bli medlem av en menighet, eller håndhilse og ha en trosbekjennelse, men bringe utfrielse til deres sjel; en god, gudfryktig mann. Ja, Jesaja bekjente sine synder og ble rensset.

⁶⁷ Etter at Jakob hadde kjempet hele natten, ved å bekjenne sine synder, husker dere stedet han var? Det ble kalt Peniel, P-e-n-i-t-e-l, Peniel. Ordet *Peniel*, på hebraisk, betyr "den Allmektige Guds ansikt". Jakob, den lille kjeltringen hadde flyktet hele . . . navnet hans var *Jakob*, som betyr "svindler", det er en bedrager, hadde flyktet hele sitt liv, bort fra Gud, men da han en gang kom inn i Guds Nærvær i Peniel, i møte med Gud, fikk han tak i Gud og nektet å slippe Ham løs. Gud, vi trenger flere Jakober. Han holdt fast ved Guds ansikt, i Guds Nærvær, han ble der til soloppgang. Gud sa: "La Meg gå, for solen går opp." Og han ble innfor Guds ansikt inntil soloppgang, men han gikk rettferdiggjort og frelst bort. Hmh.

⁶⁸ Åh, for en stor ting det var nå, å vite at han hadde kjempet seg gjennom. Det vil si, han hadde sett Guds tegn, han hadde hatt drømmer om Gud, men denne gangen var han innfor Guds ansikt, i Guds Nærvær. Tenk på det, venner. Nå, mens vi skynder oss. I Guds Nærvær blir et menneske forandret. Jakob ble forandret. Nå kunne han vandre med Gud. Ja, han var en annerledes mann enn han var da han dro opp dit. Kampen var over nå. Ja, sir. Og han begynte å bygge et alter. Han hadde ikke vært vant med å bygge altere, vet dere. Men, jeg sier deg, når du kommer inn i Guds Nærvær, ønsker du å bygge et alter et sted. Du ønsker å finne et sted hvor du kan be. Han bygde et alter. Han var rensset, og Gud hadde vunnet.

⁶⁹ Og Jakob ble forandret fra *Jakob*, "svindler", til *Israel*, "en prins, som har makt med Gud." Det var det som skjedde med Jakob. Svindleren, bedrageren, den urettferdige, den

vanhellige, bedrageren, som hadde bedratt sin bror, hadde stjålet førstefødselsrettighetene, så og si, fra broren sin, hadde gjort det på en urettmessig måte, hvilken bedrager. Han hadde bedratt sin svigerfar. Satte ut poppelpinner og lagde flekkete kalver, da kyrne som var drektige kom dit, så på det, og sauene . . . så den flekkete pinnen og lagde flekkete kveg, ga dem fødselsmerker. Bedrager, bedro sin egen svigerfar. Bedro sin mor, bedro sin far, bedro sin bror, men da han en gang kom inn i . . . Han var en kjeltring. Han flyktet overalt hvor han gikk, alltid på flukt fra Gud, han var på flukt fra sin bror. Men da han kom inn i Guds Nærvær, erkjente han at han var en synder. Hva gjorde han? Hva gjorde han? Han så sin mulighet. Han hadde møtt noe som han ikke engang hadde tenkt på før, og han ble der inntil alle synder var borte. Ah, du! Gud fikk ham inn i Sitt Eget Nærvær.

⁷⁰ Gud finner en måte å bringe mennesker inn i Nærværet, så tar de sin avgjørelse. Noen av dem flykter fra Ham, noen flykter til Ham. Hvis de er forutbestemt til Liv, tror de Det, de klamrer seg til Det. Hvis de ikke er det, prøver de å komme seg bort og si: “Det er ingenting i Det.” Ser dere? Og det er den karen som går fortapt. “Den som bekjenner sin synd, skal få tilgivelse. Hvis du skjuler din synd, vil du ikke ha fremgang.” Nei.

⁷¹ Så Jakob, da han, vet dere, neste dag møtte han sin bror Esau. Han trengte ingen hjelp fra ham da. Han trengte ikke sine hærer. Han var opptatt med å bygge altere. Han var ikke lenger redd for Esau.

⁷² Salme 16,8, sa David: “Jeg har satt Herren framfor meg.” Det er en god ting å gjøre. Salmene 16,8: “Jeg har satt Herren framfor meg.” Så, han kunne ikke være forvirret over det. Han ønsket å være bevisst på Hans Nærvær, så David sa: “Jeg setter alltid Herren framfor mitt ansikt. Nå jeg, David, har satt Herren framfor mitt ansikt, for alltid å være bevisst—bevisst på Guds Nærvær.” Ville ikke det være en viktig lærdom for oss alle i kveld? Å sette Herren framfor vårt ansikt, så vi kan være bevisst på Hans Nærvær. Sett Ham først. Hvorfor? Sett Ham først, framfor deg. Hvorfor? Da vil du ikke synde, når du innser at du hele tiden er i Guds Nærvær. Når du innser at Gud er i nærheten, så passer du på hva du sier.

⁷³ En mann, når han tror at Gud er borte, vil han banne, han vil begjære kvinner, han vil gjøre . . . han vil stjele, jukse, lyve. Han vil gjøre hva som helst, når han tror at Gud ikke ser ham. Men før ham inn i Guds Nærvær, han vil stoppe med det umiddelbart. Ser dere? Og David sa: “Jeg har alltid satt Herren framfor meg.” Det er en god ting. Ikke rart Gud sa at han var en mann etter Sitt Eget hjerte. Mennesker vil gjøre alt mulig, når han tror at Gud ikke er nær. Men når han innser at Gud er nær, har du noen gang lagt merke til en synder? Når en gudfryktig person nærmer seg, vil han slutte med å banne, hvis han har noen respekt i det hele tatt. Ser dere? Han vil ikke fortelle de skitne vitsene som han ville

ha fortalt. Ser dere? Ser dere, han lar det være, fordi han vet at han er i Guds Nærvær, fordi Gud bor i Sitt folks tabernakel. Ser dere?

⁷⁴ Etter at David hadde gjort dette, sa han: “Mitt hjerte skal fryde seg.” Jeg skulle ønske dere ville lese det, Salme 16. “Mitt hjerte skal fryde seg, og mitt kjød skal hvile med håp.” Hvorfor? Mitt hjerte skal fryde seg, fordi jeg har Gud foran meg hele tiden. “Og mitt kjød skal hvile med håp; hvis jeg dør, vil jeg bli reist opp igjen. For Han vil ikke la Sin Hellige se fordervelse, heller ikke vil Han etterlate Hans sjel i dødsriket.” Ser dere? Da David satte Gud foran seg, og var bevisst på at han hele tiden var i Guds Nærvær. “Søk først Guds Rike.”

⁷⁵ Hør nå, menighet, jeg elsker dere. Og jeg vil at dere skal høre på meg nå. Som broder McCullough pleide å si: “Jeg skal si noe.” Sett alltid Herren foran deg, og ikke gjør noe som du ikke ville gjort i Hans Nærvær, fordi Han våker over deg. Ser dere? Herren har leiret seg rundt dem som frykter Ham. Han gjør ikke . . . Han holder Seg rett i nærheten av deg. Og Han vet om alt du gjør, og du må innse det. Når du begynner å fortelle en løgn, ikke gjør det, husk, Gud hører på deg. Hvis du begynner å jukse litt, ikke gjør det, Gud ser på deg. Hvis du begynner å misbruke Hans Navn, ikke gjør det, Gud hører på deg. Begynner å røyke en sigarett, Han holder øye med deg. Ser dere? Hans . . . Vi pleide å synges en sang: “Hele veien til sjelens sanne bolig, er det et øye som våker over deg; hvert skritt du tar, dette store øyet er våkent, det er et øye som våker over deg.” Husk, gjør som David, sett alltid Herren foran ditt ansikt. Da vil ditt hjerte fryde seg og ditt kjød skal hvile med håp, for Han lovet det. Ja, sir. Han visste at han ville stå opp, fordi Gud hadde lovet det. Ja vel.

⁷⁶ Når vi kommer inn i Hans Nærvær, blir vi forvandlet, blir aldri de samme igjen. Se ned gjennom tidsaldrene, på mennesker fra alle samfunnslag. Se på Abraham. Du sier: “Vel, det forandrede livet er bare for forkynnere.” Åh, nei. Det forandrede livet er for alle. Ser dere?

⁷⁷ Nå, Abraham var en bonde, men da han hørte Guds Røst tale til ham, og så den visjonen, var han en forandret mann, fra den tiden av. Han atskilte seg fra sine slektninger, fra alle han kjente, og vandret som en pilegrim og en fremmed, i et fremmed land, resten av sitt liv, og bodde i telt, fordi han tydelig bekjente at han søkte en by som har Gud til Bygningsmann og Skaper. Han visste at det var en Gud, og det var en by et sted som har Gud til Bygningsmann og Skaper. Det er det Hebreerne 11 forteller oss, at han søkte en by som har Gud til Bygningsmann og Skaper. Han var en forandret mann, men han var ikke annet enn en vanlig bonde. Men han så en visjon og kom inn i Guds Nærvær, og han var en forandret mann fra da av.

⁷⁸ Moses, han var en gjeter, men han ble en forandret mann da

han kom inn i Guds Nærvær. Han var en feiging, han flyktet fra Farao, med en hel hær bak seg. Men med en stav i hånden, gikk han tilbake og overtok hele nasjonen. Ser dere? Hvorfor? Han kom inn i Guds Nærvær. Han var en forandret mann, en gjeter.

⁷⁹ Peter, en fisker, visste ingenting om fiske . . . eller visste ingenting om Gud, sannsynligvis var det å fange fisk det eneste han visste. Men da han kom inn i Guds Nærvær, og så den store Skaperen som kunne skape fisk, da Han ba ham om å kaste ut garnene for å få fangst. Det var ingen fisk der, og han hadde akkurat trukket opp garnene sine. Men han sa: "På Ditt Ord, Herre. Jeg tror at Du er Guds Sønn, og hvis Du kaster . . . hvis jeg kaster ut garnet, som Du sa jeg skulle gjøre; på Ditt Ord, fordi Du og Ditt Ord er det samme, slenger jeg ut garnet." Og da han begynte å trekke, sa han: "Gå bort, Herre, jeg er en syndig mann." Ser dere, en fisker, etter at Peter møtte Kristus, var han aldri den samme igjen. Etterpå var han så trofast mot Gud, at han ble gitt nøklene til Riket. Ja, sir.

⁸⁰ Paulus, en selvutnevnt fariseer, utdannet og opplært i all religionen i . . . som var i verden på den tiden, en av de mest kjente lærde i landet. Men da han kom foran Ildstøtten en dag, den Gud som han hadde forfulgt, uten å vite det. Han var en fariseer, han trodde ikke at Gud var en Mann. Han visste at Gud var Ildstøtten, Den ledet Hans folk ut av Egypt, Den hadde vært med dem hele tiden. Men da han så denne Ildstøtten, falt han på sitt ansikt. Og han hørte en Røst som sa: "Saulus, hvorfor forfølger du Meg?"

Sa: "Hvem er Du, Herre?"

Han sa: "Jeg er Jesus."

⁸¹ Han var en mann, som sa: "Hvordan har dere blitt døpt?" Han hadde vært i Guds Nærvær. Han var en forandret mann fra da av, han hadde vært i Guds Nærvær. Det forandrer et menneske.

⁸² Charles G. Finney, en jurist, en stor jurist i Filadelfia, men da han kom inn i Guds Nærvær, sluttet han å studere jus og ble en av de mektigste forkynnerne denne nasjonen noensinne har hatt.

[Tomt område på lydbandet—Red.] . . . var en predikant, fordi en dag kom han inn i Guds Nærvær. Han tenkte, en gang, han ville studere til tjenesten. Dere kjenner boken hans. Jeg har selvbiografien hans. Han gikk ut for å be. Han trodde han var en predikant. Han hadde et ønske, at han ønsket å forkynne, og han hadde forberedt noen få prekener han ville prøve å holde. Han dro ut en dag, ut fra kontoret sitt, for å be, gikk ut i skogen. Han knelte ned bak et gammelt, nedblåst tre, hvor han gikk hver ettermiddag. Veldig religiøs, men han trodde ikke på Det.

Det var to kvinner i menigheten, som stadig sa: "Mr. Finney, vi ber om at du må motta Den Hellige Ånd."

Han sa: “Jeg har Den Hellige Ånd.” Sa: “Jeg er en predikant.”

⁸³ Sa: “Mr. Finney, du er en stor mann, og du har et godt grep om Ordet, men du trenger Den Hellige Ånd. Vi ber for deg.”
Elskverdige, små kvinner.

⁸⁴ Så han fortsatte og fortsatte. Så hver dag gikk han ut bak kontoret sitt, sjefen sin og alle dem der han jobbet, og han gikk ut fra advokatkontoret sitt og gikk ut der for å be. Og en dag var han der ute og ba, og han hørte en gren som brakk. Han trodde det var sjefen hans som kom og lette etter ham. Han hoppet opp veldig raskt. Han sa: “Herre Gud, jeg tror på Deg.” Og en gren brakk, han sa: “Hmh! Hmh! Hm!” reiste seg opp og sa, kikket seg rundt, for å se hva som hadde brukket grenen. Og det var da han kom inn i Guds Nærvær. Han innså at grenen hadde brukket for en hensikt. Han sto der, tårene rant nedover kinnene hans. Han sa: “Kanskje kvinnene har rett. Jeg skammer meg over å bli sett snakke med min Gud, men jeg ville ansett det som en ære å bli sett mens jeg snakket med sjefen min. Hvor mye større er min Herre enn min sjef!” Sa: “Herre, tilgi meg og fyll meg med Den Hellige Ånd”, begynte å skrike og rope. Han var i Guds Nærvær. Han løp raskt ned til byen, til kontoret sitt. Han begynte å rope så høyt at han måtte gå bak døren, sa: “Herre, jeg vil bringe skam over Deg. Skjul meg bak her til jeg kommer over dette utbruddet.” Hvorfor? Han hadde kommet i Guds Nærvær. Han var en forandret mann. Prekenene som han pleide å forkynne, han holdt de samme prekenene og sjeler kom til alteret. Ser dere, han hadde vært i Guds Nærvær.

⁸⁵ Moody, en liten, gammel skomaker, som knapt kunne sin ABC. Det er riktig. Grammatikken hans var dårlig. Noen sa til ham en dag: “Grammatikken din er forferdelig dårlig, herr Moody.”

Han sa: “Men jeg vinner sjeler med den.” Så . . .

⁸⁶ En dag skulle avisene, redaktøren skrive noe i avisen. Han gikk bort for å se hvordan denne mannen klarte å fengsle folkemengder under alle omstendigheter, liten, gammel, kar, skallet, og alt mulig, og hadde skjegg hengende langt ned, med kulemage, og han var en fryktelig mann å se på. Så denne avisen skrev en detaljert omtale om ham, sa: “Jeg forstår ikke hva i all verden de ser i Dwight Moody.” Sa: “Han er stygg, stemmen hans er skingrende, han har skjegg helt ned til livet, han er så skallet som et gresskar.” Og sa: “Hvordan i all verden kan noen gå dit og finne noe interessant ved Moody?”

⁸⁷ Så fikk Moodys møtarrangør se det, sa: “Hør her, herr Moody, jeg skal lese dette for deg.” Moody kunne ikke lese det selv. Så han sa: “Jeg skal lese lederartikkelen for deg.” Og det han skriver.

⁸⁸ Moody bare trakk på skuldrene og sa: “Selvfølgelig ikke, de kommer for å se Kristus.” Det var alt. Hvorfor? Han hadde vært

i Guds Nærvær. Fra å lage såler på sko, som folk slet ut; skodde han folket med beredskapens Evangelium. Hvorfor? Han var i Guds Nærvær. Riktig.

⁸⁹ En liten kvinne kom en gang inn i Guds Nærvær, så skyldig som hun kunne få blitt. På et øyeblikk, da hun innså at hun var i Guds Nærvær, ble enhver synd tilgitt, og hun ble så ren og hvit som en lilje. Åh, du! Så mange flere mennesker jeg kunne nevnt, men tiden ville ikke strekt til.

⁹⁰ Men jeg ønsker å snakke litt om meg selv. Hva kan være dårligere stilt enn meg? Hvor var jeg? Kom fra en familie av fyllicker, kom fra en familie av mordere, kom fra en familie av spritsmuglere. Og dere vet det, alle sammen vet det, vet hva slags rykte vi hadde her. Folk snakket ikke til oss på gaten. Jeg dro til byen, begynte å snakke med noen, ingen ville snakke med meg hvis det var andre i nærheten. De snakket til meg, hvis noen andre kom bort, forlot de meg. Og jeg sto der og gråt: "Nei, dette er ikke sant, det kan ikke være sant. Dette er feil."

⁹¹ Men en dag kom jeg inn i Guds Nærvær. Han forandret meg og gjorde meg til en annen slags sønn. Hans nåde brakte meg inn i Hans Nærvær. Jeg har aldri ønsket å forlate Det. Jeg har vært her inne i tretti-og-noen år nå. Jeg ønsker ikke å forlate Det. Jeg har vissheten om at jeg alltid vil være Der. Selv døden vil aldri skille meg fra Hans Nærvær. Nei. Jeg vil være med Ham for evig. Da jeg opplevde Hans Nærvær første gang, ropte jeg som Jesaja: "Ve meg." Så rørte Han ved meg med Sin nåde. Jeg var en forandret person. Den lille frafalne som pleide å henge rundt her og holde leven og slikt ble forandret, og siden da har jeg vært Hans barn. Siden da har jeg ønsket å gi hele mitt liv til Hans tjeneste, skulle bare ønske jeg hadde ti tusen flere liv å gi til Ham. Dette begynner å bli ganske utslitt nå, femtitre år har gått. Omtrent trettitre av dem har vært, eller trettito av dem har vært i Evangeliet. Jeg skulle ønske jeg hadde flere tusen som jeg kunne bruke. Hvorfor? Da jeg en gang kom inn i Hans Nærvær og innså at det var Noen som elsket de uelskelige, det var Noen som elsket meg når ingen andre gjorde det, det var Noen som brydde seg om meg da ingen andre brydde seg. Jeg la armene mine rundt Hans kors, jeg omfavnet det til meg, og jeg og Ham ble ett da. Og fra da av har jeg elsket Ham. Han farget mitt bryst og mitt hjerte med Sitt Blod, ved å berøre meg og tilgi mine synder, og jeg er glad i kveld for å være en av Hans. Jeg ønsker aldri å forlate dette Himmelske stedet, selv om fristeren ofte har prøvd å overtale meg; men jeg er trygg i Guds hytte, og lykkelig i Hans kjærlighet og nåde, og jeg lever på halleluja-siden. Du store! Det får hjertet mitt til å fryde seg.

⁹² Jeg anbefaler Ham til enhver utmattet person. Jeg anbefaler Ham til deg som ikke har noe håp. Du som aldri har vært i Hans Nærvær, det eneste du trenger å gjøre, er å bekjenne dine synder og innse at du har feil, og Gud har ordinert den Engelen i kveld,

kalt Den Hellige Ånd, som vil ta bort alle dine synder. Da vil du rope: “Herre, her er jeg, send meg.” Da vil dere løfte hendene deres og syng: “Jeg vil prise Ham! Jeg vil prise Ham! Prise Lammet som ble slaktet for syndere. Gi Ham ære, alle sammen, for Hans Blod har rensset bort hver flekk.” Jeg elsker Ham. Gjør ikke du? Lever i Hans Nærvær!

⁹³ Jeg kom til talerstolen her denne morgenen, følte meg så uvel og så syk på grunn av . . . Jeg—jeg var nede i Kentucky forrige uke, med noen nære venner av meg som sitter her. Hvis jeg hadde blitt der nede veldig lenge, hadde de tatt livet av meg, det ville de sannelig, med vennlighet, noen av de beste kokkene jeg noen gang har møtt i mitt liv. Og når jeg er helt mett, og ikke klarer mer: “Broder Branham, vil du ikke ha noe av dette?” Og det er bare så godt, at jeg bare prøver å dytte det ned. Jeg ble så mett at jeg nesten ikke kunne bevege meg. Jeg—jeg klarte ikke å sove, og jeg sto opp og gikk rundt en stund. Og jeg følte meg ikke særlig bra da jeg kom inn hit i morges. Men så snart jeg kom inn i Hans Nærvær, falt det på plass. Det fikk orden på det, alt sammen forsvant bort da. Det er riktig. Åh, å leve i Hans Nærvær!

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,
Prise Lammet som ble slaktet for syndere;
Gi Ham ære alle sammen,
For Hans Blod har rensset bort hver flekk.

La oss bøye våre hoder nå.

[Broder Branham nynner *Jeg vil prise Ham*—Red.]

For Han har gjort så mye for meg;
Han har tilgitt min overtreddelse;
Og Hans Blod har rensset bort min synd.

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,
Prise Lammet som ble slaktet for syndere;
Gi Ham ære alle sammen,
For Hans Blod har rensset bort hver flekk.

[Broder Branham nynner *Jeg vil prise Ham*—Red.]

⁹⁴ Nå, hvis dere er her inne i kveld . . . Og jeg vet at Hans Nærvær er her. Sto der inne for en stund siden, sammen med en liten jente fra Church of God, Den Hellige Ånd kom over meg da jeg ba for det lille barnet. Foreldrene hadde kommet ned fra stevneplassen til Anderson Church of God. Og forstanderen der borte, kjente barnet, legene sa “kunne . . . hun var i ferd med å dø, av leukemi.” Den lille, søte lille jenta, i sine siste stadier nå. Hun kom tilbake dit og holdt den lille hånden sin ut til meg, den var hovnet helt opp, av nåler og slikt som hadde vært i den, og blå. Jeg så på henne, jeg så en visjon. Foreldrene hadde nettopp lest en bok der ute. De visste ingenting om det. Forstanderen på stevnet der oppe fortalte dem, sa at de skulle ta med barnet ned

hit. De ønsket å komme tilbake da vi hadde et helbredelsesmøte. Og jeg sa: "Ta med barnet nå", følte meg ledet.

⁹⁵ Da jeg sto der inne, gikk Den Hellige Ånd helt tilbake og brakte frem historien om barnet. Fortalte alt om hvordan det skjedde, hva de hadde gjort. Fortalte at den lille jentas ambisjon, var å bli pianospiller. Og moren begynte nesten å skrike. Og pappaen sa: "Det er Guds sannhet." Sitter rett der i bilen nå og hører på det, de kom ikke inn, sitter der ute og hører på det nå.

⁹⁶ Det kom et stort slør av en skygge som hang over barnet. Og jeg sa: "Satan, du er beseiret." "Du gjør ikke forskjell på folk, Gud. Og ved kraften av Din oppstandelse, og som Din tjener, driver jeg denne djevelen bort fra barnet." Et stort, klart Lys glimtet over henne, det var over. Amen. Hmh? Ja visst, Han er verdig all pris!

⁹⁷ Han vet alle ting. Han kjenner ditt hjerte. Og du vet hva du tenker; det gjør Han også. Hvis det er en liten synd som henger fast ved deg i kveld, og du ønsker ikke å gå inn i Guds Nærvær med den på deg, vil du en gang til løfte opp din hånd og si: "Broder Branham, be for meg, jeg ønsker å være i Hans Nærvær på den Dagen, uten skyld." Gud velsigne deg. Mange hender, Gud ser det. I Hans Nærvær. Nå skal jeg fortelle deg hva du gjør. Bare lytt nøye nå. Gjør som David gjorde, sett Herren foran deg akkurat nå. Sett Herren mellom deg og den synden, hva enn den lille synden du stadig gjør er. Det kan være løgn, kan være stjeling, det kan være onde tanker, det kan være sinn, kan være drikking, kan være røyking, kan være gambling. Jeg vet ikke hva. Det kan være begjær. Det kan være hva som helst. Jeg vet ikke hva det er. Hva enn det er, sett Herren foran deg. Og da vil ditt hjerte fryde seg, og ditt kjød skal hvile med håp, for dere vet at Kristus lovet at Han ville stå frem i de siste dager. Når Han kommer frem, vil vi komme i Hans lignelse. Vil du ikke gjøre det nå, mens vi ber?

⁹⁸ Vår Himmelske Får, et lite, oppstykket Budskap fra en sliten, trett tjener. Men bare tenker på emnet om å "bli i Guds Nærvær". Og vi ser i kveld hvilken virkning det hadde på hellige menn, å komme inn i Ditt Nærvær, hvilken virkning det hadde på dem. Vismenn, store, mektige profeter ordinert av Gud, og utsendt for å forkynne Ordet, og men da de møtte Ham ansikt til ansikt, falt de til jorden som en død mann. Hva skal vi gjøre på den dagen, Herre? Vi har tenkt gjennom det. Vi har tenkt på det. Rundt førti eller femti hender har tenkt på det, Herre, for de løftet nettopp disse hendene, eller hjertene under hånden, har tenkt på å møte Ham, etter at vi begynte å tale. Hva ville de gjøre hvis de måtte møte Ham?

⁹⁹ Mine hender, Herre, er løftet. Hva skal jeg gjøre? Nå, Får, jeg har mange ting jeg gjør galt. Jeg har nettopp bekjent min synd denne morgenen for menigheten, slik jeg bekjente det for Deg på

toppen av fjellet forleden morgen da det blåste og snødde, og der oppe på toppen av fjellet, hvordan jeg ropte ut og ba Deg om å tilgi meg for min dumhet. Og hvor jeg gruet meg til å komme fremfor mine brødre, siden noen av dem ser på meg som Din profet-tjener. Og, Herre, det kostet meg mye å komme fremfor dem og fortelle dem om en tåpelig handling, at jeg ville gjøre noe slikt, men, Gud, det er godt for min sjel at jeg bekjenner mine synder og ikke skjuler dem. Så for å være ærlig mot Deg og rett fremfor folket, har jeg bekjent det, Herre. Jeg har feil, jeg har gjort fullstendig feil. Jeg ber om tilgivelse.

¹⁰⁰ Og så, Far, har jeg vært ivrig for Deg, etter å tjene Deg, mange ganger kunne jeg kanskje ha holdt på lenger, når jeg ikke gjorde det. Far, jeg bekjenner mine synder. Jeg vil at Guds Engel skal rense meg fra det, ved Jesu Blod. Andre hender gikk opp i kveld, noen av dem har kanskje aldri bedt om tilgivelse før; men jeg er sikker på denne ene tingen, hvis vi bekjenner våre synder, vil Gud utslette dem, legge dem i forglemselens hav og aldri huske dem noe—noe mer. Og, Far, idet jeg bekjenner mine, om å ha oppført meg dårlig foran disse menneskene, jeg oppførte meg ikke som en Kristi tjener. Jeg gjorde ikke det. Jeg var redd for at den mannen kunne bli sint på meg og tenke, jeg ønsket ikke å såre følelsene hans, men jeg tenkte ikke på hva jeg gjorde mot Deg, Herre. Og nå ber jeg—jeg om at Du må tilgi meg. Og nå, Far, jeg vet at hvis jeg ber om tilgivelse, får jeg tilgivelse, og Du har lagt dem i forglemselens hav, og Du vil aldri huske det noe mer. Gud, jeg er takknemlig for det.

¹⁰¹ Og jeg ber om at Du må la enhver person her, som har synd, besettende synd av alle slag foran seg, må de fjerne det og sette Herren foran seg slik David gjorde. For nå roper vi ut: “Ve meg, for jeg har sett Guds Herlighet. Jeg er en mann med urene lepper, eller en kvinne eller jente med urene lepper, gutt, eller noe.” Hva enn vi kan være, er vi urene, og vi ber om Jesu Kristi Blod, det riktige Offeret, å rense oss fra all synd, slik at vi alltid kan bli i Hans Nærvær. La oss gå herfra i kveld med jublende hjerter, og vårt kjød hvilende med håp, med denne vissheten, at når Jesus kommer, vil vi bli oppreist med Ham i Hans lignelse, og skal møte Ham i luften, i Bortrykkelsen, når nedtellingen til slutt er over. Vi ser at den syvende menighetstiden allerede er nedtelt og vi er klare til å ta av nå. Vi ber, Gud, at Du, før Du lukker døren, hvis det er en her i kveld som ikke har kommet inn, må de skynde seg inn virkelig raskt, for vi føler at nådens dør, mellom nåde og dom, er i ferd med å stenges. De som vil ta imot nåde, vil tre inn. De som ikke vil komme inn, vil måtte lide dom. Gud lukker døren. Må det ikke være en stengt dør i kveld, for hver og en av disse bekjennende synderne. Må vi alle få tilgivelse og nåde. I Jesu Kristi Navn.

¹⁰² Og nå, Far, for de syke og plagede, for de som er trengende, jeg ber om at Din nåde må tilveiebringe alt de har behov for. Må

de tre inn i Kristus, inn i Hans Nærvær. Plasser Kristus, Kristus, løftet: “‘Han ble såret for mine overtredelser’, det er mine synder. ‘Ved Hans sår er jeg helbredet’, da setter jeg Herren foran min sykdom. ‘Han er ved min høyre hånd, og jeg skal ikke rokkes’, da går jeg frimodig videre, bekjenner at jeg er helbredet. ‘Ved Hans sår er jeg helbredet.’” Gi det, Herre, til hver og en av dem. Og vi vet at hvis vi bekjenner med våre hjerter og, eller med våre lepper, og tror i våre hjerter, da får vi det vi ber om.

¹⁰³ Du sa: “Når du sier noe, tro at det skjer, så kan du få det du har sagt.” Vi tror det, Far, og tror at Du vil rense oss fra alle våre synder, og helbrede all vår sykdom, og gi oss nåde, Herre, til å tjene Deg.

¹⁰⁴ Vær sammen med disse menneskene. Mange av dem kommer til å kjøre på de mørke veiene i kveld. Mange av dem vil kjøre mange mil. La ikke noe skje med dem, Herre. De kom fra hele landet, for å sitte her å høre på nedtellingen, for å se hvor nære vi var endetiden. Nå har jeg bedt dem om å gå og sette Gud foran dem, alltid foran dem, før alt annet. Før de reiser, før de flytter, før deres . . . før de står opp, etter at de har lagt seg, alltid før de sover, uansett hvor det er, sett Gud først! “For Han er ved min høyre hånd, og jeg skal ikke rokkes.” Så må deres hjerter fryde seg, over å vite at de har det de har bedt om, for Gud lovet det, og deres kjød skal hvile med håp. Gi det, Herre, for vi ber om det i Jesu Kristi Navn. Amen.

Jeg vil prise Ham, jeg vil prise Ham,
Prise Lammet som ble slaktet for syndere;
Gi Ham ære alle sammen,
For Hans Blod har rensset bort hver flekk.

¹⁰⁵ Tror du nå at du har plassert Herren mellom deg og din synd, mellom deg og din sykdom, mellom deg og dine feil, mellom deg og dine veier? “Herren er alltid foran meg, og jeg er i Hans Nærvær. Neste gang jeg begynner å tenne en sigarett, er Herren foran meg. Neste gang jeg begynner å begjære, er Herren foran meg. Neste gang jeg begynner å fortelle noe galt, er Herren foran meg. Neste gang jeg begynner å si noe stygt, er Herren foran meg. Og jeg skal ikke rokkes. Amen. Jeg vil leve i Hans Nærvær hver dag, med mine handlinger, hver dag med min tale. Jeg vil vandre som om Herren er foran meg, for i kveld har jeg satt Ham foran meg. Jeg skal ikke rokkes.” Elsker du Ham?

¹⁰⁶ Nå, la oss reise oss nå. Åh, jeg føler meg virkelig bra. Jeg bare føler at jeg ikke vil dra hjem. Og dere vet at klokken bare er rundt tjuefem minutter på ni, jeg er ferdig cirka to timer tidligere. Er ikke det fantastisk? Åh, du! Men nå når vi drar, la oss huske, vi må ta Jesu Navn med oss, som et skjold mot enhver snare. Og når fristelser samler seg rundt oss . . . la oss prøve å huske det, bare hvisk det hellige Navnet i bønn.

Ta Jesu Navn med deg,

Sorgens og smertens barn;
 Det vil gi deg glede og trøst,
 Åh, ta Det med overalt hvor du går.

Dyrebare Navn, (Kjære Navn!) Å hvor skjønt!
 Jordens håp og Himmelens glede;
 Dyrebare Navn, (Kjære Navn!) Å hvor skjønt!
 Jordens håp og Himmelens glede.

¹⁰⁷ Hvor mange liker pastoren vår, broder Neville? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Er dere ikke takknemlig til Herren for en god, ærlig, vanlig mann, som tror Evangeliet? ["Amen."] Og han gjør en slik fantastisk jobb ved å adlyde Guds Bud, og forkynne Ordet og bevare denne herlige, åndelige atmosfæren i menigheten hele tiden. Husk, jeg har kommet nedover østkysten, reist sørover, og opp vestkysten, og gjennom Canada, og jeg har ikke møtt én menighet som er så åndelig som denne menigheten akkurat her. De har gått i oppløsning, ja, enten på grunn av fanatisme, eller endte opp i frustrasjoner, eller så kalde at de ikke kan bevegges. Det er alt.

¹⁰⁸ Nå, elsker dere hverandre? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Åh, håndhils på hverandre og si: "Priset være Herren."

¹⁰⁹ [Broder Branham håndhilser på folket—Red.] Pris Herren. Pris Herren. Pris Herren. Pris Herren, søster. Pris Herren. Glad du var her, broder. Pris Herren, søster. Gud velsigne deg. Ja vel. Gud velsigne deg. Det vil vi. Gud velsigne deg. Jeg vet hva du trenger. Gud velsigne deg. Gud velsigne deg.

Ta Jesu Navn med deg,
 Som et skjold mot enhver snare;
 Når fristelser samler seg rundt deg, (Hva gjør du?)
 Hvisk det Hellige Navn i bønn.

Dyrebare Navn, (Kjære Navn!) Å hvor skjønt!
 (Å hvor skjønt!)
 Jordens håp og Himmelens glede;
 Dyrebare Navn, (Kjære Navn!) Å hvor skjønt!
 Jordens håp og Himmelens glede.

¹¹⁰ La oss bøye våre hoder nå. Helt rolig, la oss ikke glemme det nå. La oss synge det verset igjen.

Ta Jesu Navn med deg, (For hva?)
 Som et skjold mot enhver snare; (Når satan prøver å fange deg.)
 Når fristelser samler seg rundt deg, (Hva gjør du?)
 Bare pust det Hellige Navn . . . ("For Herren er framfor mitt ansikt; jeg skal ikke rokkes!")
 Dyrebare Navn, (Kjære Navn!) Å hvor skjønt!

Broder Neville.

62-0909E I Hans Nærvær
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org